

แมวเหมียว เป็นสัตว์ที่ทุกคนรู้จักดี เป็นหนึ่งในสัตว์เลี้ยงที่ใกล้ชิดกับคนที่สุด ตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคยคิดที่จะเลี้ยงแมว เนื่องจากที่บ้านเลี้ยงหมา ตอนได้ลูกหมามาเลี้ยงใหม่ๆก็เห่าและเล่นกับมัน พอโตขึ้นก็ปล่อยให้มันอยู่ของมันเอง ฝึบ้านอยู่นอกอาคารบ้านแต่อยู่ในบริเวณบ้าน หมาตองหาที่นอนและที่อยู่เองในบริเวณบ้าน ต้องหลบฝนหลบแดดเอาเอง ไม่สบายก็รักษาด้วยตัวเองกินยาตามธรรมชาติ พวกผักหญ้า หลังจากนั้นก็จะอาเจียรออกมาและก็หายเป็นปกติ เลี้ยงหมาไม่มีภาระอะไรนอกจากหาอาหารให้กินวันละ 2-3 มื้อ ส่วนมากก็จะเป็นอาหารเหลือจากที่คนกิน ปล่อยให้ช่วยตัวเอง จะยุ่งหนอยก็ตอนจับอาบน้ำ แต่ก็ไม่มีอะไรมากแค่ล้างโซ้ก็สามารถจับอาบน้ำได้ ตัวไหนตองหนอยก็จะกระซอกตองออกแรงกันหนอย ปัญหาใหญ่ที่สุดได้แก่ช่วงติดสัว หมาตัวผู้ก็จะแย่งตัวเมียและกัดกัน บางครั้งกัดกันรุนแรงมีแผลใหญ่ๆก็จะต้องพาไปหาหมอ ทำแผล แต่ก็ไม่บ่อย หมาที่เลี้ยงจะเป็นหมาไทยทั่วๆไปที่เลี้ยงง่าย ไม่เหมือนหมาฝรั่ง ที่บ้านเลี้ยงหลายตัว จากเดิม ตัวผู้ตัว ตัวเมียตัว หลังจากนั้นคลอดลูกออกมาก็ไม่ค่อยอยากจะให้ใครสงสารและเก็บไว้เลี้ยงเอง แลกๆก็เห่า พอโตขึ้นก็ปล่อยให้อยู่กันเองไม่ค่อยได้เล่นกับเขาเหมือนตอนที่เป้นหมาตัวเล็กๆ เลี้ยงมาหลายรุ่น จนรุ่นสุดท้ายตาย จึงเลิกเลี้ยงหมานับจากนั้น อย่างไรก็ตามลูกสาวคนโตเลี้ยงหมาฝั้งตัวเล็กๆเหมือนกับเลี้ยงลูก ตัวนี้่าสงสาร อยู่แต่ในห้อง ไม่เคยได้ออกมานอกอาคารบ้านเลย เลี้ยงอยู่แต่ในห้องนอนกับลูกสาว เช่นเดียวกับคนของลูกสาวคนที่สอง เป้นนกแก้วพันธ์จากออสเตรเลีย นกตัวนี้ก็ไม่รู้จักต้นไม้และไม่แน่ใจว่ารู้หรือเปล่านั้นเป้นนก เพราะถูกเลี้ยงอยู่กับคน เข้ากรงบ้างเป้นบางครั้ง ส่วนมากจะปล่อยให้บินไปบินมาในอาคารบ้าน ไม่เคยออกไปนอกอาคารบ้านเช่นกัน

คืนหนึ่งในต้นปี 2555 ตีหนึ่งกว่าๆลูกชายยังไม่กลับบ้าน ได้โทรตามลูกชายแจ้งว่ากำลังอยู่โรงพยาบาลสัตว์ เนื่องจากพบลูกแมวนอนเลือดคบบากอยู่ข้างถนน จึงพาไปที่โรงพยาบาลสัตว์เอกชนที่ซอยสามัคคี หมอกำลังรักษาอาการให้ เสร็จแล้วจะรีบกลับบ้าน ลูกชายกลับมาถึงบ้านเกือบตีสอง อุ้มลูกแมวตัวเล็กๆมาด้วยและบอกว่า ลูกแมวขาหัก วันพรุ่งนี้จะต้องพาไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลสัตว์ที่ มหาวิทยาลัยเกษตร ถนนพหลโยธิน แรกๆนึกว่าจะไม่รอด ลูกชายจึงตั้งชื่อให้ว่า "ตอรอด" ใช้เวลาในการพาลูกแมวที่มีอายุไม่ถึงเดือน ไปรักษาที่โรงพยาบาลสัตว์จนหายเป้นปกติประมาณ 3 เดือน หมดคำรักษาไปเกือบหนึ่งหมื่นบาท นี่เป้นจุดเริ่มต้นของการเลี้ยงแมว กันารักดี แรกๆดูเหมือนไม่ยุ่งยากอะไร เลี้ยงอยู่ในบ้าน มีกล่องทรายไว้ให้เขาขี้ และเยี่ยว ชื่ออาหารแมวมาให่กิน ก็ไม่มีอะไร ไม่ยุ่งยากอะไร ทุกคนในบ้านให้ความรักกับแมวตัวนี้มาก พอโตได้เกือบปีเริ่มมีปัญหา จะต้องออกนอกบ้านและออกไปติดกับแมวตัวอื่น จนได้แผลใหญ่กับมาตองพาไปหาหมอ และใช้เวลารักษาแผลเกือบอาทิตย์หมดเงินไปหลายพันบาท และสุดท้ายตองทำหมัน (ลืมบอกไปว่าเป็นแมวตัวผู้) หลังทำหมันก็เริ่มอยู่บ้านมากขึ้นและไม่หายออกไปนานๆ ออกไปไม่กี่ชั่วโมงก็กลับเข้าบ้าน ประมาณปลายปี มีลูกแมวหอมไอนอนร้องเหมียวๆอยู่หน้าประตูบ้าน เห็นแล้วน่าเวทนามาก จึงพาไปหาหมอและดูแลฉีดยาต่างๆและนำมาเลี้ยงอีกตัว เป้นตัวผู้ พอมีสองตัวก็เริ่มวุ่นมากขึ้นเพราะวิ่งเล่นกันสนุก อย่างไรก็ตาม พอรับไหว เสียค่าหมอดูแลฉีดยากันหมัดทั้งสองตัวทุกเดือนๆละ 320 บาท ค่าอาหารอีกประมาณ เดือนละ 300 บาท เหมียวตัวที่ชื่อ "เหมียวโก๊ะ" (ตอรอด) และตัวน้องชื่อ การ์ตูน ทั้งสองตัวกลายเป็นที่รักของคนในครอบครัว แต่พอการดูชนมากหนอยและคอยเล่นที่เลี้ยงอยู่ด้วยกัน

ต้นปี 2557 การ์ตูนตองเสีย ติดเชื้อในลำไส้ตองทำการรักษาอยู่ถึง 3 อาทิตย์ หมดเงินไปร่วมสามพันบาท พอการ์ตูนหาย เหมียวโก๊ะก็ไปถูกแมวข่อนอกกัด จนเป้นหนอง ตองให้หมอทำแผล ฉีดยารักษาแผลอยู่เกือบเดือน หมดเงินไปร่วมห้าพัน ระหว่างที่เหมียวโก๊ะรักษาแผลอยู่ไม่กล้าปล่อยให้ออกไปข้างนอกเพราะกลัวไปเจอคูปรับอีก ปล่อยให้การ์ตูนออกไปเที่ยวตัวเดียว วันที่ 4 พฤษภาคม 2557 เห็นการ์ตูนถูกแมวตัวใหญ่ไล่กัดในบริเวณบ้าน (แมวที่กัดเหมียวโก๊ะจนได้แผลใหญ่โต) ทำให้โกรธมาก จึงวิ่งไล่เพื่อเตะแมวตัวนั้น แต่เตะไม่ถูก จนตัวเองเกือบล้มตีที่เอาแขนดันไว้ได้ หลังจากนั้นจึงถอดรองเท้าขว้างโดนแมวเต็มตัว แต่แมวคงไม่เจ็บอะไรมากเพราะเป้นรองเท้าแตะโฟมเบาๆ แมววิ่งหนีออกจากบ้าน

วันที่ 5 พฤษภาคม ออกจากบ้านได้ยินเสียงแมวร้องจึงก้มไปดูที่ใต้ท้องรถ เจอแมวตัวที่กัดเหมียวโก๊ะ และไล่การ์ตูน เป้นแมวตัวที่ผมไล่เตะเมื่อวาน

ผมจึงไปเอาไม้กวาดมาไล่ให้ออกไป แมวก็เดินออกไปจากใต้ท้องรถ และเดินไปด้านหน้ารถ ผมจึงตามไปจะไล่ให้ออกนอกบ้าน แต่แมวหันมามองผมจ้องตาและร้องเหมียวๆแบบออต่ออัน เช่นเดียวกับการ์ตูน แพลกเมื่อนานโดนผมไล่จะโกรธและกลัวผม กลับมาร้องออต่ออันผม ผมจึงพูดกับแมวด้วยภาษาคณ (ไม่ทราบว่าจะเข้าใจไหม) ผมพูดว่าเป็นอย่างไร จะเอาอะไร ทำไมมาไล่กัดแมวที่นี่ ถ้ามาตีไม่กัดกันเป็นเพื่อนกันก็ไม่มีอะไร แมวก็ร้องเหมียวๆโต้ตอบผม ก็เลยถามว่าหิวหรือ ผมกลับไปเอาอาหารแมวมาให้แมวตัวนั้นกิน แมวก็ค่อยๆเข้ามาหาผม แบบระมัดระวังเต็มที่ ในที่สุดก็กินอาหารจนหมด และค่อยๆเดินเข้ามาหาผมและมาคลอเคลียผม มาให้ผมลูบขน ระหว่างนั้น เหมียวโกะและการ์ตูน โดดขึ้นโต๊ะมามองและส่งเสียงคำรามใหญ่ ผมจึงเข้าบ้านไปหาเหมียวโกะและพูดกับเหมียวโกะให้เลิกขู่เขาให้เลิกกันมาเป็นเพื่อนกัน เขามาขอและอาศัยอยู่ด้วยก็อย่างไปขู่เขา จะได้อยู่ด้วยกันโดยไม่ต้องกัดกันอีก

วันนี้ 6 พฤษภาคม พอผมตื่นมาตอนเช้าก้าวออกมานอกอาคารบ้านก็ได้ยินเสียงแมวร้องทักทายอีก จึงเข้าไปนำอาหารมาให้กิน ก็กินจนหมด เหมียวโกะและการ์ตูนก็ดูอยู่เฉยๆ พอสักพัก การ์ตูนออกไปข้างนอก ส่งเสียงขู่แมวที่นอนอยู่ใต้ท้องรถ พอผมเปิดประตูออกไป การ์ตูนก็วิ่งเข้าบ้าน ตกกลลงเลยยังไม่ได้ปล่อยเหมียวโกะออกไปนอกอาคารบ้าน ไม่ทราบว่าจะทำให้แมวทั้งสองตัวเป็นเพื่อนกันได้ไหม คงต้องติดตาม

ผมพยายามนำรูปเหมียวโกะ การ์ตูน และแมวกุ๋ปรีบ รวมทั้งนก มาลงในบันทึกนี้แต่ไม่สามารถทำได้ จึงไม่มีรูป